

responsum expectet. Revelationes vero, et miracula, aliaque beneficia supra dicta, quæ in libris horum hominum vitam, et gesta continentibus, hactenus sine recognitione, atque approbatione hujusmodi impressa sunt, nullo modo approbata censi vult, mandatque Sua Sanctitas.

« § 3. Ad horum hominum sepulera, vult etiam, ac inhibuit, tabellas, atque imagines ex cera, aut argento, seu ex alia quacunque materia, tam pictas, quam fictas, atque exsculptas appendi, aut affigi, et lampades, sive alia quæcunque luminaria accendi, sine recognitione ab ordinario omnino, prout supra facienda, Sedique apostolicæ referenda, ac probanda.

« § 4. Declarans, quod per supra scripta præjudicare in aliquo non vult, neque intendit iis, qui aut per communem Ecclesiæ consensum, vel per immemorabilem temporis cursum, aut per Patrum virorumque sanctorum scripta, vel longissimi temporis scientia, ac tolerantia Sedis apostolicæ, vel ordinarii coluntur.

« § 5. Ut autem præmissa diligentius observentur, universis, ac singulis, quam hæreticæ pravitate inquisitoribus districte præcipit, ut in sua quisque diœcesi, vel provincia sedulo pervigilet, ne sine approbationibus prædictis imagines cum memoratis signis exponantur, aut miracula, revelationes, ac beneficia prædicta publicentur, aliave contra superius disposita fiant.

« § 6. Transgressores vero, si regulares fuerint privationis suorum officiorum, ac voci activæ, et passivæ, necnon suspensionis a divinis: si vero clerici sæculares, privationis pariter suorum officiorum, suspensionis a divinis, et ab administratione sacramentorum, executioneque suorum ordinum respective, aliisque arbitrio prædictorum ordinariorum, seu inquisitorum pro modo culpæ affligendis pœnis plectendo.

« § 7. Qui autem libros impresserint, aut imagines pinxerint, sculpsierint, seu quoquo modo effinxerint, vel formaverint, cæterique artifices circa præmissa qualitercumque delinquentes, prædicta omnia amittant, et insuper pecuniariis, aliisque etiam corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, eorumdem ordinariorum, seu inquisitorum arbitrio afficiantur.

« § 8. Contrariis quibuscunque non obstantibus. »

Sequitur declaratio præinsertæ prohibitionis.

« Postmodum vero idem SS. D. N. a quibusdam revocari in dubium accepit, an tabellas, et imagines, quas in posterum offerri contigerit, recipere, et antea oblatas conservare liceret? Sanctitas Sua, quæ tantummodo voluit, occurrendo abusibus, qui irreperere videbantur, certiore parare viam ad eorum in terris gloriam, quorum sanctimonium divinæ clementiæ placuerit admirandis operibus illustrare; re prius cum illustratissimis et reverendissimis DD. cardinalibus contra hæreticam pravitate generalibus inquisitoribus communicata, presenti decreto declaravit. Quod sicut nunquam prohibuit, nec suæ intentionis fuit prohibere oblationem, receptionemque tabellarum, et imaginum hujusmodi, ita ut nulli deinceps hæsitati locus relinquatur, statuit impræsentiarum, et decernit, ut quoties ad aliquam ecclesiam, aut oratorium, locumque alium publicum sæcularem, seu regularem tabellæ, et imagines, aliudve similo quispiam detulerit, ac intercessione hominum inter sanctos, vel beatos non adscriptorum, quamvis cum martyrii, vel sanctitatis fama demortuorum, optata se impetravisse dixerit, liceat ecclesiasticis personis ecclesiarum locorumve prædictorum curæ præpositis, tabellas, et imagines sive pictas, sive ex quavis materia fictas, atque aliæ quæcunque collatæ gratiæ fidem facientia simul cum deferentis, aliorumque qui conscii fuerint, attestationibus accipere, atque approbantibus ordinariis, ad quos referre statim omnia teneatur, in secreto aliquo, seorsum ab ecclesia, loco custodire, ibidemque jam amota, collocare, et asservare, ut si quando Dominus talium virorum merita beatificationis, seu canonizationis honore in terris decorare voluerit, extent hujusmodi sanctitatis qualescumque probationes, apostolicæ Sedis judicio tunc examinandæ, contrariis quibuscunque non obstantibus. »

Altera ejusdem Urbani VIII constitutio incipit *Cœlestis Jerusalem*, estque 134 in dicto *Bullario*, in qua constitutione omnia in priori edita de novo renovat, atque motu proprio confirmat, simulque statuit, « Ne ex tunc deinceps quispiam ordinariorum, aut ab apostolica Sede ad hoc specialiter delegatorum super alicujus utriusque sexus, cum sanctitatis, aut martyrii fama, vel opinione defuncti miraculis, revelationibus,

aliisve hujusmodi sanctitatem redolentibus ex integro informationes quoquo modo reciperet, aut processum instrueret, vel huc usque receptas informationes, instructumve processum ulterius prosequeretur, nisi postulator prius per legitimas juridice susceptas probationes circa personam ejus, de cujus miraculis, revelationibus, aliisve rebus gestis sanctitatem præ se ferentibus ageretur, præscriptam in præfato nostro decreto formam omnino servatam extitisse docuerit, et nisi postea successive idem ordinarius, aut ab apostolica Sede ad hoc specialiter delegatus diligenti præhabita disquisitione circa eamdem personam, supra citato decreto nullatenus contraventum esse, rite pronuntiaverit: utque id inviolabiliter observetur, statuimus insuper, ac decernimus, ne transmissi ad urbem undecunque hujusmodi processus, a Congregationis sacrorum Rituum secretario minusque sanctæ fidei promotore quomodolibet aperiantur, nisi prius in sacrorum Rituum Congregatione, alio se junctim oblato authentico processu, ex eo ordinarius, aut ab apostolica Sede specialiter delegatum rite, ac recte præmittitur, cognovisse, ac pronuntiasse prælibato decreto nequaquam contrarium esse plene constiterit, ac deinde a nobis judicialiter aperiendi eos processus facultas indulta fuisset. Insuper longissimum tempus, illisque immemorabilem cursum, de quo in prædicto decreto, intelligi declaravimus esse tempus centum annorum metam excedens: Deque his, atque infra scriptis omnibus, quæ in decretis disposita, et ordinata sunt, aliqua suboriente difficultate ordinariis locorum, et delegatis apostolicis quibuslibet omnem omnino interpretandi facultatem ademimus: utque Sedem apostolicam desuper consulere, ab eaque responsum expectarent, mandavimus eisdem, et alia prout in decretis desuper editis plenius continentur. »

20. *Deductiones practicæ.* — Ex his itaque constitutionibus, atque ex conclusione n. 18 posita breviter pro praxi infertur. I. Illicitum esse de præfatis famulis vel famulabus Dei nondum beatificatis dicere Missam, vel recitare Horas canonicas, vel eorum nomina Litanis ab ecclesia confectis inserere, ac invocare: item illicitum esse, in eorum honorem templa erigere, vel altaria publica, aut eorum reliquias in publica processione circumferre, aut venerationi publicæ exponere, etc. Ratio est: quia hæc et similia cultum

denotant publicum, qui nomine Ecclesiæ, aut tanquam constitutus ab ea fit, aut fieri censetur; prout cum Bonacina, Sanchez, et aliis jam diximus in *Theologia nostra Morali*, tract. V, dist. 1, q. 4, n. 41.

21. E contra licitum, utile, ac pium esse, memoratos famulos et famulas Dei honorare, ac invocare privatis orationibus ac precibus, eos sibi in patronos eligere, in eorum honorem jejunare, se mortificare, quotidie aliquas preces, vel alias devotiones, etiam aliis videntibus, vel audientibus persolvere, eo quod hæc non nisi cultum denotent privatum utpote non nomine Ecclesiæ neque tanquam institutum ab ea, sed tantum privata devotione exhibitum.

22. Infertur II. Circa imagines eorum, illicitum esse, eas cum radiis, laureolis, vel splendoribus pingere, vel pictas habere, sive dein publice, sive privatim, et in occulto asserventur; liquet ex citatis Bullis *Sanctissimus*, et *Cœlestis Jerusalem*. E contra a sensu contrario licitum ac pium esse, eorum imagines sine radiis, splendoribus, aut laureolis depictas vel sculptas domui suæ habere, easque ibidem etiam videntibus aliis venerari. Non vero in templis, sacrariis, et oratoriis quibuscunque præsertim in quibus sacrificium Missæ, vel alia divina Officia peraguntur; ut habetur ex decreto Sacræ Congregationis apud Landuscha *ŷ. Beati*.

23. *Miracula et revelationes cum fama sanctitatis defunctorum typis mandare, quomodo prohibitum?* — Infertur III. Illicitum quoque esse, talium nondum beatificatorum miracula, revelationes, aut beneficia eorum intercessione collata typis mandare, nisi prius ad Sedem apostolicam, unde responsum expectari debet, transmittantur: ita clare habentur in citata Bulla.

§ II.

DE VENERATIONE RELIQUIARUM, ET APPROBATIONE EARUMDEM: UBI ETIAM DE MIRACULIS, EXAMINATIONE ET APPROBATIONE EORUMDEM.

24. *Reliquiæ sanctorum, quid?* — Quæritur I. Quid sint reliquiæ Sanctorum? Et quid de cultu ac veneratione earum? Resp. I. Per *Reliquias Sanctorum* ad propositum intelliguntur eorumdem corpora, et corporis partes, portiones etiam minimæ, puta caput, manus, digiti, dentes, ossa, capilli, cineres, pulveres, item eorum vestes, panni, vela,

instrumenta mortificationis, quibus in vita usi sunt; vel quibus eorum corpora, aut partes eorum post mortem involuta erant, ita cum communi aliorum Azerius, part. I, lib. IX, cap. VIII. Valensis, h. t. num. 1. Sannig, eod. cap. I, num. 1. et alii, probationem præbente universali praxi ac consuetudine Ecclesiæ.

25. *Quomodo coli valeant?* — Resp. II. Circa cultum, et venerationem sanctarum reliquiarum idem ferme, quod de cultu ipsorum Sanctorum dicendum est; videlicet, quod Reliquiæ alicujus jam canonizati coli valeant cultu publico quolibet: beatificati autem non quovis, sed illo tantum cultu publico, quem concessit, ac determinavit Pontifex; circa quas beatorum nondum canonizatorum reliquias specialiter etiam observandum est decretum sacræ Congregationis allegatum supra num. 17. in quo cultus publici specificantur, qui beatis exhiberi prohibentur, etiam eorum reliquiis exhiberi nequeunt, inter quos etiam est, ne beatorum reliquiæ in publicis processionibus circumferantur.

26. *Cultu publico non possunt coli reliquiæ noviter inventæ, nisi prius legitime approbentur.* — Resp. III. Ad hoc, ut reliquiæ noviter inventæ, aut productæ publico cultu coli valeant, requiritur, ut prius legitimæ sint approbatæ, ac recognitæ. Patet hoc tum ex c. 2. h. t. ubi dicitur: « Inventas de novo Reliquias nemo publice venerari præsumat, nisi prius auctoritate Romani Pontificis sint approbatæ. » et concil. Trident. sess. 25. de *Invocat., venerat. et reliquiis sacris et sanctorum imaginibus*, ubi habetur: « Nulla etiam admittenda esse nova miracula, nec novas reliquias recipiendas, nisi eodem recognoscente, et approbante episcopo. » Verum quia inter hos duos textus aliqua adesse videtur contradictio circa approbationem sanctarum reliquiarum, hinc quæ approbatio prævia ad cultum publicum requiratur; item quas reliquias Episcopus approbare possit, ponitur specialis conclusio sequens.

27. *Noviter inventas reliquias canonizati, vel beatificati etiam episcopus approbare potest; et quomodo?* — Resp. IV. Reliquiæ tam beati, quam canonizati de novo inventæ non tantum a Papa, sed etiam ab episcopo recognosci, et approbari possunt. Fagnanus, in c. *Cum ex eo*, h. t. n. 6. Barbosa, in concil. Trident. loc. cit. n. 9. et 10. textu claro concil. Trident. loc. cit. ubi cognitio, et appro-

batio reliquiarum noviter inventarum (intellige de Sanctis, vel Beatis) episcopo expresse conceditur. Nec obstat textus c. 2. h. t. quia intelligi debet de reliquiis novis alicujus nondum canonizati, ut statim dicitur. Quin imo reliquiæ a Papa jam approbatæ, etiam ab episcopo loci adhuc recognosci debent, non quidem ut eas denuo approbet, sed ut valeat, an revera Romæ approbatæ sint, an vero fraus aliqua subsit, antequam publicæ venerationi exponantur. Porro ad hoc, ut episcopus rite approbet alicujus sancti, vel beati reliquias noviter inventas, et Romæ nondum approbatas, necesse est, ut adhibitis in concilium theologis, et aliis piis viris ea faciat, quæ veritati, et pietati consentanea judicaverit; » prout expresse statuitur in concilio Tridentino loc. cit. et bene ibidem observat Barbosa, n. 13. citans Azorium, part. I, lib. IX, cap. VIII, q. 8; Sanchez in *Decalog.* tom. I, lib. II, cap. XLIII, n. 15, et alios.

28. *Reliquias necdum beati approbare pro cultu publico non potest episcopus.* — Resp. V. Reliquias alicujus cum fama sanctitatis defuncti nondum canonizati, aut beatificati nullus præter summum Pontificem approbare potest in ordine ad cultum publicum; textus est in c. 2. h. t. docentque ibidem doctores communiter. Nec obstat concilium Tridentinum loc. cit. ubi concessa videtur episcopis universalis licentia approbandi quasvis reliquias noviter inventas; consequenter correctæ dispositio juris antiqui. Nam contra est, tum quia ad evitandam juris correctionem non necessariam textus concilii Tridentini, loc. cit. intelligi debet de solis noviter inventis reliquiis jam canonizatorum, vel beatificatorum: Textus c. 2. h. t. vero de reliquiis noviter inventis, seu productis illorum, qui cum fama sanctitatis defuncti, nondum canonizati, aut beatificati sunt, uti cum aliis solide probat Fagnanus, in cit. c. 2. h. t. a num. 5. Ratio est, quia, si episcopus in ordine ad cultum publicum posset approbare reliquias nondum canonizati, vel beatificati, sequeretur, quod posset etiam beatificare, cum juxta dicta hoc in substantia aliud non sit, quam concedere, ut quis cultu publico aliquo coli queat; quod tamen est contra jura nova, et antiqua, uti patet ex dictis supra num. 6 et seqq. Dicitur autem notanter in conclusione: « In ordine ad cultum publicum; » quia simpliciter cognoscere, et judicare, quod hæc aut illæ rei-

quæ sint hujus aut illius cum fama sanctitatis defuncti, nulla ratione, nulloque jure prohibitum reperitur episcopis.

29. *Licetum est, eas, antequam approbentur, colere cultu privato.* — Resp. VI. Reliquiæ quæcunque tam antiquæ, quam novæ, non tantum canonizatorum, aut beatificatorum, sed etiam cum fama sanctitatis, aut insignis pietatis defunctorum, cultu privato colere, et venerari quis potest; etiamsi a nemine approbatæ fuerint, aut recognitæ, Fagnanus in cit. c. 2. h. t. n. 11. et ibi Hostiensis, Joan. Andreas, Butrius et alii communiter, arg. cit. c. 2. h. t. ubi solum prohibetur publica veneratio; ergo a sensu contrario conceditur privata veneratio et cultus servorum Dei nondum canonizatorum, aut beatificatorum. Confirmatur ex dictis supra num. 18 et seqq. ubi docuimus hujusmodi servos, et famulas Dei cultu privato coli omnino posse.

30. *Specificantur tales cultus privati.* — Infertur, quod iis modis et cultibus privatis, quibus supra diximus, coli posse cum sanctitate defunctos, coli etiam valeant eorum reliquiæ: insuper pium, ac licitum est easdem reliquias, v. g. vestes, scripturas, mortificationis, aut pietatis instrumenta, libros, imagines, etc. secum portare, ad collum suspendere; osculari, aliæque simili cultu privato venerari; ut cum aliis bene advertit Fagnanus loc. cit. numer. 12.

31. *Reliquiæ extra capsam non sunt ostendendæ.* — Resp. VII. Circa reliquias Sanctorum specialiter etiam attendi, et observari debet dispositio c. 2. h. t. ubi præter dicta statuitur, ut « Reliquiæ antiquæ Sanctorum extra capsam nullatenus ostendantur exceptis illis, qui speciali Dei dono a corruptione sunt præservati, ut post Hostiensem cit. c. 2. h. t. bene observat Pirhing, h. t. num. 10. » et ne venales exponantur, » seu vendantur; quod etiam statuitur l. *Nemo 3. C. de sanctis Eccles.* Cujus ratio est, quia res sacræ non sunt in alicujus dominio, nec pretii æstimationem recipiunt, § *Nullius 7. Inst. de Rerum divisione.* Insuper attendere, et observare oportet dispositionem concilii Tridentini, loc. cit. ubi de cultu Sanctorum Reliquiarum præter alia ita statuit: « Omnis porro superstitio in Sanctorum invocatione, reliquiarum veneratione, et imaginum sacro usu tollatur, omnis quæstus eliminetur, omnis denique lascivia vitetur, ita ut prociaci venustate imagines non pingantur nec ornentur, et Sanctorum celebratione,

ac reliquiarum visitatione homines ad commensationes, atque ebrietates non abutantur; quasi festi dies Sanctorum per luxum ac lasciviam agantur, » etc.

32. *Transferre corpora et reliquia sanctorum potest episcopus cum causa et consensu capituli.* — Quæritur II. Utrum episcopus absque licentia Papæ transferre possit corpora, aut alias reliquias Sanctorum? Resp. affirmative. Fagnanus, in c. 2, h. t. n. 15; Sanchez, lib. II. *Moral.* cap. XLIII, n. 25; Sylvester §. *Reliquiæ*. q. 3 et alii, contra Glossam in can. *Corpora Sanctorum*, 37. de *Consecrat.* dist. 1. Probatur autem Conclusio ex cit. can. *Corpora Sanctorum*. ubi in sensu diviso requiritur, et sufficit consensus principis, id est Papæ (ut ibidem ait Glossa) vel episcoporum. Ratio est, quia juxta illud universale principium, episcopus potest in sua diœcesi, quæcunque Papa sibi expresse non reservavit. arg. c. *Nuper*. 29. et ibi Glossa §. *Retinuit. de Sentent. excommun.* Ut tamen talis translatio rite fiat, requiritur consensus capituli. Fagnanus, loc. cit. n. 29. Ratio est, quia reputatur inter ardua et gravia, quæ episcopus sine consensu capituli aggredi non valet, arg. c. 1. totoque tit. *de his quæ fiunt a prælatis sine consensu capituli.* Accedit, quod hujusmodi translatio sit quodammodo aliqua alienationis species, cum corpus S. quod prius pertinebat ad certam ecclesiam, attribuitur alteri ob quam rationem etiam justam causam requiri ad talem translationem, loc. cit. num. seq. docet idem Fagnanus apud quem plura vide de hujusmodi translatione.

Illud quoque circa reliquias Sanctorum addendum, quod furtiva earum subtractio etiam devotionis causa facta, sit peccatum sacrilegii, prout post Turrecrem. in cit. can. *Corpora de Consecrat.* dist. 1. in respons. ad 2. bene docet Pirhing, h. t. ad finem. Ratio est, quia reliquiæ sunt res sacræ.

33. *Miraculum, quid? potest fieri a solo Deo.* — Quæritur III. Quid sit miraculum, et quæ requirantur ad illud? Ante responsionem nota merito hanc quæstionem hic fieri, quia miracula requiruntur ad canonizationem Sanctorum, de qua hic agitur. Hinc Resp. I. « Miraculum (sic dictum, quasi admiratione plenum) proprie ac stricte sumpsum est id, quod fit præter ordinem totius naturæ creatæ. » Ita divus Thomas, p. I. q. 110, a. 4, et q. 114, a. 4, quem doctores communiter sequuntur.